

“मीठे बच्चे— ज्ञानलाई बुद्धिमा धारण गरेर आपसमा मिलेर क्लास चलाऊ, आफ्नो र अरूको कल्याण गरेर सच्चा कमाई गरिराख ।”

प्रश्न:— तिमी बच्चाहरूमा कुनचाहिँ अहंकार कहिल्यै आउनु हुँदैन ?

उत्तर:— कति बच्चाहरूमा अहंकार आउँछ— यी साना-साना बालिकाहरूले हामीलाई के सम्झाउँछन् । ठूलो दीदी कतै गएमा रिसाएर क्लासमा आउन बन्द गरिदिन्छन् । यो हो मायाको विघ्न । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीले सुनाउने टिचरको नाम-रूपलाई नदेख, बाबाको यादमा रहेर मुरली सुन । अहंकारमा नआऊ ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । जब बाबा भनिन्छ भने यति धेरै बच्चाहरूको शरीरको एउटा पिता मात्रै त हुन सक्दैन । उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी बाबा । उहाँका धेरै बच्चाहरू छन्, बच्चाहरूको लागि यी टेप, मुरली आदि सामग्री छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्— अहिले हामी पुरुषोत्तम बन्नको लागि संगममा बसेका छौं । यो पनि खुशीको कुरा हो । बाबाले नै पुरुषोत्तम बनाउनुहुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायण पुरुषोत्तम हुन् नि । यस सृष्टिमा नै उत्तम पुरुष, मध्यम र कनिष्ठ हुन्छन् । आदिमा हुन्छन् उत्तम, बीचमा हुन्छन् मध्यम, अन्त्यमा हुन्छन् कनिष्ठ । हरेक चीज पहिले नयाँ उत्तम फेरि मध्यम फेरि कनिष्ठ अर्थात् पुरानो बन्छ । दुनियाँको पनि यस्तै हुन्छ । त्यसैले जुन-जुन कुरामा मनुष्यहरूलाई संशय आउँछ ती कुरामा तिमीले सम्झाउनुपर्छ । विशेष गरेर ब्रह्माको लागि भन्छन्— यिनलाई यहाँ किन राखिएको छ ? त्यसैले उनीहरूलाई वृक्षको चित्रमा ल्याउनुपर्छ । हेर्नुहोस्, तल पनि तपस्या गरिरहेका छन् र माथि एकदमै अन्तमा धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा खडा छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म यिनमा प्रवेश गर्छु । यी कुरा सम्झाउने बडो अक्कल भएको चाहिन्छ । एउटा मात्र पनि बेअक्कल निकलन्छ भने सबै बी.के.को नाम बदनाम हुन्छ । पूरा सम्झाउन आउँदैन । हुन त पूरा पास त अन्त्यमा हुन्छन्, यस समयमा १६ कला सम्पूर्ण कोही बन्न सक्दैन तर सम्झाउनमा नम्बरवार अवश्य हुन्छन् । परमपिता परमात्मासँग प्रीत छैन भने विपरीत बुद्धि ठहरिए नि । यसमा तिमीले सम्झाउन सक्छौ जो प्रीत बुद्धि हुन्छन् उनीहरू विजयन्ती र जो विपरीत बुद्धि हुन्छन् उनीहरू विनशन्ती हुन्छन् । यसमा पनि कति मनुष्य रिसाउँछन्, फेरि कुनै न कुनै दोष लगाउँछन् । भगडा गर्न बेर लगाउँदैनन् । कसैले गर्न नै के सक्छ । कहिले चित्रहरूलाई आगो लगाउन पनि बेर लगाउँदैनन् । बाबाले राय पनि दिनुहुन्छ— चित्रहरूलाई बीमा (इन्श्योर) गराऊ । बच्चाहरूको अवस्थालाई पनि बाबाले जान्नुहुन्छ, विकारी दृष्टिको बारेमा पनि बाबाले सधैं सम्झाइरहनुहुन्छ । लेख्छन्— बाबा हजुरले जुन विकारी दृष्टि बारे सम्झाउनुभयो त्यो बिल्कुलै ठीक हो । यो दुनियाँ तमोप्रधान छ नि । दिन-प्रतिदिन तमोप्रधान बन्दै जान्छन् । उनीहरूले त सम्झन्छन्— कलियुग अहिले बामे सँदैछ । बिल्कुलै अज्ञान निद्रामा सुतेका छन् । कहिलेकाहीँ भन्छन् पनि, यो महाभारत लडाईँको समय हो त्यसैले अवश्य भगवान् कुनै रूपमा हुनुहुन्छ होला । रूप त बताउँदैनन् । उहाँलाई अवश्य कसैमा प्रवेश हुनु छ । भाग्यशाली रथ गायन गरिएको छ । रथ त आत्माको आफ्नो हुन्छ नि । उनैमा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ । उनलाई भनिन्छ भाग्यशाली रथ । बाँकी उहाँले जन्म लिनुहुन्न । यिनकै छेउमा बसेर ज्ञान दिनुहुन्छ । कति राम्रोसँग सम्झाइन्छ । त्रिमूर्तिको चित्र पनि छ । त्रिमूर्ति त ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई भनिन्छ । अवश्य

यिनले केही गरेर गएका थिए। त्यसैले बाटोको, घरको पनि त्रिमूर्ति नाम राखेका छन्। जसरी यस सडक (रोड)लाई सुभाष मार्ग नाम दिएका छन्। सुभाषको इतिहास त सबैले जान्दछन्। उनको बारेमा इतिहास लेख्छन्। फेरि त्यसलाई बढाएर ठूलो बनाइदिन्छन्, जतिसुकै बढाउँ लेख्छन्। जसरी गुरुनानकको पुस्तक कति ठूलो बनाएका छन्। उनले यति त लेखेका थिएनन्। ज्ञानको सट्टा भक्तिको कुरा लेखेका छन्। यी चित्र आदि त सम्झाउनको लागि बनाइन्छ। यो त जान्दछन्— यी आँखाले जे-जति देखिन्छ यो सबै भस्म हुनु छ। बाँकी आत्मा त यहाँ रहन सक्दैन। अवश्य घर जान्छ। यस्तो-यस्तो कुरा कसैको बुद्धिमा कहाँ बस्छ! यदि धारणा हुन्छ भने क्लास किन चलाउँदैनन्। ७-८ वर्षमा यस्तो कोही तयार हुँदैन जसले क्लास चलाउन सकोस्! धेरै ठाउँमा यसरी चलाउँछन् पनि। फेरि पनि सम्झन्छन्— माताहरूको पद उच्च छ। चित्र त धेरै छन् फेरि मुरली धारण गरेर त्यसमा अलिकति सम्झाउँछन्। यो त कसैले पनि गर्न सक्छ। धेरै सहज छ। फेरि थाहा छैन किन ब्राह्मणीको माग गर्छन्। ब्राह्मणी कतै गएमा रूष्ट भएर घरैमा बस्छन्। क्लासमा आउँदैनन्, आपसमा मतभेद हुन्छ। मुरली त कसैले पनि बसेर सुनाउन सक्छ नि। भन्छन् फुर्सत छैन। यहाँ त आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ भने अरूको पनि कल्याण गर्नु छ। धेरै ठूलो कमाई छ। सच्चा कमाई गराउनु छ जसले गर्दा मनुष्यको जीवन हीरा जस्तो बनोस्। स्वर्गमा सबै जान्छन् नि। वहाँ सदैव सुखी रहन्छन्। यस्तो होइन, प्रजाको आयु कम हुन्छ। होइन, प्रजाको पनि आयु लामो हुन्छ। त्यो हो नै अमरलोक। बाँकी पद भने सानो-ठूलो हुन्छ। त्यसैले कुनै पनि टपिकमा क्लास चलाउनु पर्छ। यस्तो किन भन्छन् ब्राह्मणी राम्रो चाहिन्छ। आपसमा क्लास चलाउन सक्छन्। तिमीले कसैलाई माग गर्नु हुँदैन। कसै-कसैलाई अहंकार आउँछ— यी साना-साना बालिकाहरूले के सम्झाउँछन्? मायाका विघ्न पनि धेरै आउँछन्। बुद्धिमा बस्दैन।

बाबाले त सधैं सम्झाइरहनुहुन्छ, शिवबाबाले त कुनै एक विषयमा मात्र सम्झाउनु हुन्न। उहाँ त सागर हुनुहुन्छ। लहर फैलाइरहनु हुन्छ। कहिले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, कहिले बाहिरकालाई सम्झाउनु हुन्छ। मुरली त सबैलाई मिल्छ। पढ्न सक्दैनौ भने सिक्नुपर्छ नि। आफ्नो उन्नतिको लागि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ। यी बाबाले पनि सुनाउन सक्छन् नि, तर बच्चाहरूको बुद्धियोग शिवबाबासँग रहोस् त्यसैले भन्छन् सधैं सम्भ शिवबाबाले सुनाउनु हुन्छ। शिव बाबालाई नै याद गर। शिवबाबा परमधामबाट आउनु भएको छ, मुरली सुनाइरहनु भएको छ। यी ब्रह्माले त परमधामबाट आएर सुनाउँदैनन्। सम्भ शिवबाबाले यस तनमा आएर हामीलाई मुरली सुनाइरहनुभएको छ। यो बुद्धिमा याद रहनुपर्छ। यथार्थ रीतिले यो बुद्धिमा रहन्छ भने यादको यात्रा रहन्छ नि। तर यहाँ बस्दा पनि धेरैको बुद्धियोग यता-उता गइरहन्छ। यहाँ तिमी राम्रोसँग यात्रामा रहन सक्छौ। नत्र गाउँ याद आउँछ। घरबार याद आउँछ। बुद्धिमा यो याद रहन्छ— शिवबाबाले हामीलाई यिनमा बसेर पढाउनुहुन्छ। हामी शिवबाबाको यादमा मुरली सुनिरहेका थियौं फेरि बुद्धियोग कता भाग्यो। यसरी धेरैको बुद्धियोग भाग्यो। यहाँ तिमी यात्रामा राम्रोसँग रहन सक्छौ। सम्झन्छौ शिवबाबा परमधामदेखि आउनुभएको छ। बाहिर गाउँ आदिमा रहँदा यस्तो ख्याल आउँदैन। कसै-कसैले सम्झन्छन्— हामी शिवबाबाको मुरली यी कानद्वारा सुनिरहेका छौं फेरि सुनाउनेको नाम-रूप याद नरहोस्। यो ज्ञान सारा भित्रको हो। भित्र ख्याल रहोस् हामी शिवबाबाको मुरली सुन्छौं। यस्तो होइन फलानी बहिनीले सुनाइरहेकी छिन्। शिवबाबाको मुरली सुन्छौं। यो पनि

यादमा रहने युक्ति हो। यस्तो होइन— जति समय हामी मुरली सुन्छौं हामी यादमा छौं। होइन, बाबा भन्नुहुन्छ— धेरैको बुद्धि कहाँ-कहाँ बाहिर जान्छ। खेतीबाली याद आइरहन्छ। बुद्धियोग बाहिर कतै भड्किनु हुँदैन। शिवबाबालाई याद गर्नमा कुनै मेहनत कहाँ छ र! तर मायाले याद गर्न दिँदैन। सारा समय शिवबाबाको याद रहन सक्दैन, अरू-अरू ख्याल आइरहन्छ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन् नि। जो धेरै समीपका हुन्छन् उनीहरूको बुद्धिमा राम्रोसँग बस्छ। सबै ८ को मालामा कहाँ आउन सक्छन् र! ज्ञान, योग, दैवीगुण यो सबै आफूमा हेर्नु छ। ममा कुनै अवगुण त छैन? मायाको वशमा कुनै विकर्म त हुँदैन? कोही-कोही धेरै लालची बन्छन्। लालचको पनि भूत हुन्छ। त्यसैले मायाको प्रवेशता यस्तो हुन्छ, भोक लाग्यो भनिरहन्छन्, केही खाउँ, पेटमा नै ध्यान रहन्छ.... कसैमा खाने धेरै आसक्ति हुन्छ। खाना पनि कायदा अनुसार हुनुपर्छ। धेरै बच्चाहरू छन्। अब धेरै बच्चा बन्नेछन्। कति ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू बन्छन्। बच्चाहरूलाई पनि भन्छु— तिमी ब्राह्मण बनेर बस। माताहरूलाई अगाडि राखिन्छ। शिव शक्ति माताहरूको जय।

बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भ र बाबालाई याद गर। स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै गर। स्वदर्शन चक्रधारी तिमी ब्राह्मणहरू हो। यी कुरालाई नयाँ आउनेले बुझ्न सक्दैनन्। तिमी हो सर्वोत्तम ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण कुल भूषण, स्वदर्शन चक्रधारी। नयाँ कसैले सुन्दा भन्छन् स्वदर्शन चक्र त विष्णुसँग छ। यिनले फेरि सबैलाई भन्छन्, मान्दैनन् यसैले सभामा आउन सबैलाई अनुमति दिइन्न। बुझ्न सक्दैनन्। कोही-कोही त रिसाउँछन्— के हामी बेसमभ छौं र, हामीलाई आउन दिनुहुन्न? किनकि अरू-अरू सत्सङ्गमा त जो-कोही पनि गइरहन्छन्। वहाँ त शास्त्रहरूको कुरा नै सुनाइन्छ। त्यो सुन्नु हरेकको हक हो। यहाँ त सम्हाल राख्नुपर्छ। यो ईश्वरीय ज्ञान बुद्धिमा बस्दैन अनि रिसाउँछन्। चित्रहरूको पनि सम्हाल राख्नुपर्छ। यस आसुरी दुनियाँमा आफ्नो दैवी राजधानी स्थापन गर्नु छ। जसरी क्राइस्ट आए आफ्नो धर्म स्थापन गर्न। बाबाले दैवी राजधानी स्थापन गर्नुहुन्छ। यसमा हिंसाको कुनै कुरा छैन। तिमीले न काम कटारी न अरू स्थूल हिंसा गर्न सक्छौ। गाउँछन् पनि, मूत पलीति कपड धोए। मनुष्य त बिल्कुल घोर अन्धकारमा छन्। बाबा आएर घोर अँध्यारोबाट घोर उज्यालो गर्नुहुन्छ। फेरि पनि कसै-कसैले बाबा भनेर फेरि मुख मोडिदिन्छन्। पढाइ छोडिदिन्छन्। भगवान्‌ले विश्वको मालिक बनाउन पठाउनुहुन्छ, यस्तो पढाइ छोड्छन् भने उनलाई भनिन्छ महामूर्ख। कति ठूलो खजाना मिल्छ। यस्तो बाबालाई कहिल्यै कहाँ छोड्नुहुन्छ र। एउटा गीत पनि छ— हजुरले प्यार गर्नुहोस् वा नगर्नुहोस् हामीले हजुरको द्वार कहिल्यै छोड्ने छैनौं। बाबा आउनु भएको छ नै बेहदको बादशाही दिन। छोड्ने त कुरै छैन। हो, लक्षण राम्रोसँग धारण गर्नु छ। स्त्रीहरूले पनि रिपोर्ट लेख्छन्— यिनले हामीलाई धेरै सताउँछन्। आजकल मनुष्य धेरै खराब छन्। धेरै सम्हाल गर्नु छ। भाइहरूले बहिनीहरूको सम्हाल राख्नु छ। हामी आत्माहरूलाई कुनै पनि हालतमा अवश्य वर्सा लिनु छ। बाबालाई छोड्नाले वर्सा खतम हुन्छ। निश्चयबुद्धि विजयन्ती, संशयबुद्धि विनशन्ती। फेरि पद कम हुन्छ। ज्ञान एकै ज्ञान सागर बाबाले दिन सक्नुहुन्छ। बाँकी सबै हुन् भक्ति। चाहे कसैले आफूलाई जतिसुकै ज्ञानी सम्भे पनि बाबा भन्नुहुन्छ— सबैको पासमा शास्त्रको र भक्तिको ज्ञान छ। सच्चा ज्ञान केलाई भनिन्छ, यो पनि मनुष्यले जान्दैनन्। अच्छा!

२०७२ श्रावण २७ बुधवार १२-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) ध्यान राख्नु छ- मुरली सुन्ने समयमा बुद्धियोग बाहिर त भङ्किदैन ? सदा स्मृति रहोस्- हामीले शिवबाबाको महावाक्य सुनिरहेका छौं । यो पनि यादको यात्रा हो ।
- २) आफूले आफैँलाई हेर्नु छ- ममा ज्ञान-योग र दैवी गुण छन् ? लालचको भूत त छैन ? मायाको वशमा कुनै विकर्म त हुँदैन ?

वरदानः- हृदको सर्व कामनाहरूमाथि विजय प्राप्त गर्ने कामजित जगतजित भव

काम विकारको अंश सर्व हृदका कामनाहरू हुन् । कामना एउटा हुन्छ वस्तुको, दोस्रो हुन्छ व्यक्तिद्वारा हृदको प्राप्तिको, तेस्रो हुन्छ सम्बन्ध निर्वाह गर्नमा, चौथो हुन्छ सेवा भावनामा हृदको कामनाको भाव । कुनै पनि व्यक्ति वा वस्तुप्रति विशेष आकर्षण हुनु- इच्छा छैन तर अच्छा लाग्छ, यो पनि काम विकारको अंश हो । जब यो सूक्ष्म अंश पनि समाप्त हुन्छ तब भनिन्छ, कामजित जगतजित ।

स्लोगनः- दिलको महसुसताद्वारा दिलाराम बाबाको आशीर्वाद लिने अधिकारी बन ।